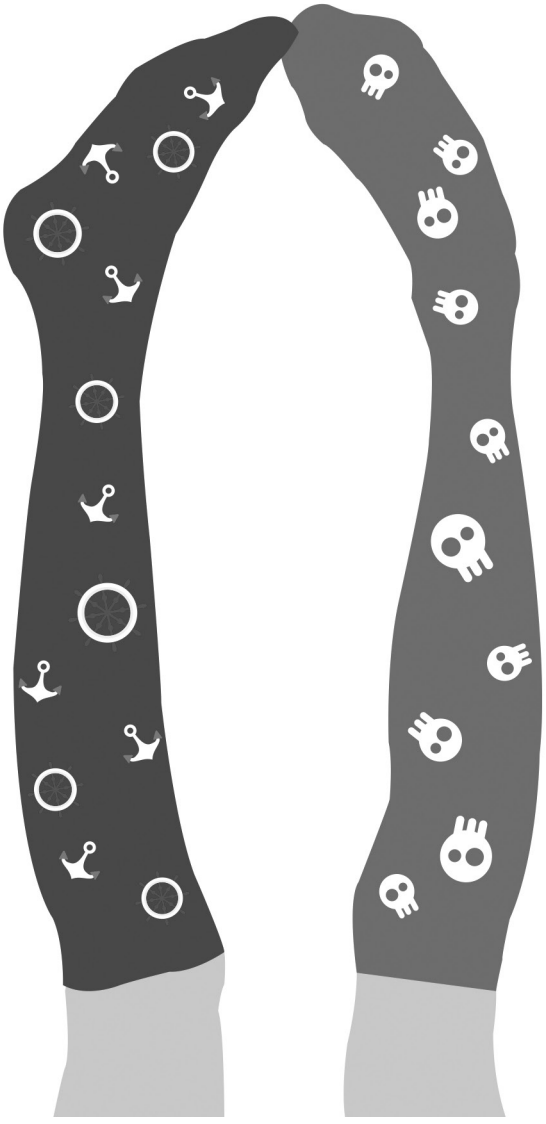
Antonia

Herausgeber / Wydawca:

Sozial-Kulturelle Gesellschaft der Deutschen im Oppelner Schlesien
Towarzystwo Społeczno-Kulturalne Niemców na Śląsku Opolskim

ul. M. Konopnickiej 6, 45-004 Opole
www.skgd.pl
www.facebook.com/DeutscheMinderheitInOppeln

Dieses Projekt wurde aus Mitteln des Ministeriums für Inneres und Verwaltung sowie des Bundesministeriums des Innern der Bundesrepublik Deutschland finanziert.

Projekt finansowany ze środków Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji oraz Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Republiki Federalnej Niemiec.

Gefördert durch:

Bundesministerium des Innern, für Bau und Heimat

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji

aufgrund eines Beschlusses des Deutschen Bundestages

Autor: Zuzanna Herud
Übersetzung aus dem Deutschen / Tłumaczenie z języka niemieckiego:
Dominika Skatula, Sabina Gawlik, Julia Łopuch, Joanna Hassa
Illustrationen / Ilustracje: Katarzyna Brabańska-Blania
Satz / Projekt graficzny i skład publikacji: Katarzyna Brabańska-Blania
Druck / Druk: studio context www.context.pl
Redaktion / Redakcja: Joanna Hassa, Zuzanna Herud
Korrektur / Korekta: Krzysztof Szymczyk, Rudolf Urban, Joanna Hassa

© Copyright by Towarzystwo Społeczno-Kulturalne Niemców na Śląsku Opolskim

ISBN 978-83-951889-4-7

Zuzanna Herud

Antonia

Auf der Suche nach ihrer Insel
W poszukiwaniu swojej wyspy

Sozial-Kulturelle Gesellschaft der Deutschen im Oppelner Schlesien
Towarzystwo Społeczno-Kulturalne Niemców na Śląsku Opolskim
Oppeln / Opole 2019

Das bin ich – Antonia.

Ich mag segeln, wilde Abenteuer und Reisen. Man kann mich an meinen verrückten Socken erkennen. Ich habe sie, seitdem ich denken kann. Das Beste an ihnen ist, dass jede anders ist. Eine Socke ist blau mit maritimen Mustern und die andere grün mit Piratenmustern drauf. So bin ich – ein bisschen Matrosin und ein bisschen Piratin.
Ihr denkt jetzt sicher auch, dass ich einen eigenen Hafen habe? Ja, da habt ihr Recht! Bis vor kurzem habe ich noch auf meinem eigenen Schiff gewohnt, aber endlich habe ich beschlossen eine Insel zu suchen, wo ich mich wohl fühle und mich alle so mögen, wie ich bin. Bevor ich sie jedoch fand, musste ich sehr lange nach ihr suchen. Wollt ihr mit mir noch einmal auf die Suche gehen? Dann blättert einfach um.

To ja – Antonia.

Lubię żeglować, podróżować i przeżywać dzikie przygody. Można mnie rozpoznać po moich szalonych skarpetkach. Mam je, odkąd pamiętam. Najlepsze w nich jest to, że każda z nich jest inna. Jedna jest niebieska, z marynarskim wzorkiem, a druga zielona – z wzorem pirackim. Taka właśnie jestem – po części marynarz, a po części pirat.
Pewnie myślicie, że mam też własny port? No i macie rację! Do niedawna mieszkałam jeszcze na swoim statku, ale w końcu postanowiłam znaleźć wyspę, na której czułabym się dobrze i gdzie wszyscy by mnie lubili taką, jaka jestem. Zanim jednak udało mi się ją odnaleźć, musiałam długo jej szukać. Macie ochotę wyruszyć ze mną jeszcze raz na jej poszukiwanie? W takim razie przerzućcie stronę!

Antonia lebte schon, seit sie denken kann, ganz allein auf ihrem Schiff. Sie hatte keine Freunde, nur den Papagei Rico, der mit ihr auf den Meeren segelte. Sie war gelangweilt von dem ganzen Wasser umher, vom Fisch zu Mittag und dem ständigen Wind. Eines Tages ist sie auf die brilliante Idee gekommen Festland zu suchen. Sie hat also die Landkarten der alten Piraten ausgegraben und fing an ihr Abenteuer zu planen.
Nach gründlichen Überlegungen beschloss sie zwei Inseln zu besuchen: Falale und Matata. Sie wünschte sich ein Zuhause, wo sie als Freundin gesehen wäre. Mit dieser Hoffnung machte sie sich auf die Suche nach ihrer Insel.

Antonia mieszkała sama na swoim statku. Nie miała przyjaciół, oprócz swojej papugi Rico, z którą żeglowała po morzach. Po jakimś czasie znudziła jej się otaczająca ją woda, ryba na obiad i wiecznie wiejący wiatr. Pewnego dnia wpadła na genialny pomysł, aby poszukać lądu. Wygrzebała zatem stare mapy piratów i zaczęła planować swoją przygodę.
Po długim namyśle postanowiła odwiedzić dwie wyspy: Falale i Matata. Marzyła o domu, w którym postrzegano by ją jako przyjaciółkę. Z tą nadzieją wyruszyła na poszukiwanie swojej wyspy.

Das erste Ziel war die Insel Falale. Nach einer langen Reise erreichte Antonia das Ufer der Insel. Dort sah sie einen Jungen. Als er sie auch bemerkte, rief er fröhlich: „Servus! Willkommen auf Falale. Ich bin Niko. Was führt dich auf unsere Insel?“
„Hallo!“, antwortete die junge Matrosin. „Ich bin Antonia und suche eine Insel, die mein Zuhause werden könnte. Würdest du mir die Insel zeigen?“
„Aber natürlich. Komm mit!“, sagte Niko und führte Antonia durch die Insel.
Niko erzählte: „Falale ist die älteste Insel aller Meere. Es heißt, dass sie von den alten Matrosen entdeckt wurde. Die Bewohner von Falale sind alle sehr nett und dafür bekannt, dass sie immer gut organisiert und ordentlich sind. Bist du auch eine Matrosin?“
„Ja, ich segele schon seit langer, langer Zeit durch die weiten Meere“, antwortete Antonia. „Glücklicherweise habe ich einen treuen Begleiter und Freund. Es ist mein Papagei Rico. Er segelt mit mir überall hin.“

Pierwszym celem była wyspa Falale. Po długiej podróży dziewczynka dotarła do jej brzegu, a tam ujrzała chłopca. Gdy ten ją dostrzegł, zawołał radośnie:
– Serwus! Witaj na wyspie Falale. Nazywam się Niko. Co cię sprowadza na naszą wyspę?
– Cześć! – odpowiedziała młoda żeglarka. – Mam na imię Antonia i szukam wyspy, która mogłaby się stać moim domem. Mógłbyś mi pokazać tę wyspę?
– Ależ oczywiście. Chodź ze mną – powiedział Niko i oprowadził Antonię po wyspie. I tak opowiadał:
– Falale to najstarsza wyspa wszystkich mórz. Mówi się, że została odkryta przez starych marynarzy. Mieszkańcy Falale są bardzo mili i znani z tego, że zawsze są dobrze zorganizowani i poukładani. Czy ty też należysz do marynarzy?
– Tak, żegluję po szerokich morzach już bardzo długi czas – odpowiedziała Antonia.
– Na szczęście zawsze jest ze mną mój wierny towarzysz i przyjaciel. To papuga Rico, która żegluje ze mną wszędzie.

Als Niko von dem Papagei hörte, wurde er plötzlich ganz blass. Er wirkte erschrocken und flüsterte schnell Antonia zu: „Du hast einen Papagei? Nur Piraten haben Papageie!“
Antonia reagierte verwundert: „Ja, ich habe einen Papagei. Rico gehört zur Familie. Ich bin aber auch Piratin. Wieso überrascht dich das? Habe ich etwas Falsches gesagt?“ Der Junge warnte Antonia schnell: „Auf Falale dürfen sich Piraten nicht aufhalten und Papageien sind ihre treuen Begleiter, deswegen sind sie auch verboten. Du kannst hier nur bleiben, wenn du Matrosin bist.“
Antonia war verwirrt, weil sie doch nicht verbergen konnte, wer sie ist. Sie erklärte Niko: „Es ist so, dass ich sowohl Matrosin, als auch Piratin bin. Deswegen trage ich immer meine verrückten Socken, damit ich nie vergesse, wer ich bin. Könnt ihr denn keine Ausnahme machen?“
Niko sagte entschlossen: „Wenn du beides bist, dann darfst du hier nicht bleiben. Ich kriege sonst großen Ärger. Aber ich wünsche dir viel Glück und hoffe, dass du ein Zuhause findest.“
Und so machte sich die enttäuschte Antonia weiter auf die Suche nach einer Heimat.

Gdy Niko usłyszał o papudze, natychmiast zrobił się cały blady. Wyglądał na wystraszonego i szybko szepnął Antonii:
– Masz papugę? Tylko piraci mają papugi!
Antonia się zdziwiła.
– Tak, mam papugę. Rico jest częścią rodziny, a ja jestem także piratką. Dlaczego tak cię to dziwi? Czy powiedziałam coś złego?
Chłopiec szybko ostrzegł dziewczynę: – Na wyspie Falale nie mogą przebywać piraci. A skoro papugi to ich wierni towarzysze, to i one są tutaj zakazane. Możesz tu zostać pod warunkiem, że jesteś marynarzem.
Antonia poczuła się zagubiona, ponieważ nie chciała ukrywać tego, kim naprawdę jest. Wytłumaczyła chłopakowi:
– To jest tak, że jestem zarówno marynarzem, jak i piratem, dlatego noszę zawsze moje szalone skarpetki, aby nigdy nie zapomnieć, kim jestem. Nie możecie zrobić wyjątku?
Niko odpowiedział stanowczo:
– Jeśli jesteś jednym i drugim, to nie możesz tutaj zostać. W innym razie będę miał duże kłopoty. Ale życzę ci dużo szczęścia i mam nadzieję, że odnajdziesz swój dom.
I tak rozczarowana Antonia wyruszyła w dalszą drogę w poszukiwaniu swojego heimatu.

Die Reise ging zur nächsten Insel, die Antonia auf den alten Landkarten angekreuzt hatte. Sie war ganz aufgeregt und gespannt, was sie dort erwarten würde. Die Spannung wurde jedoch um so größer, als sich ein fremdes Schiff ihrem Schiff näherte. Ganz oben konnte sie eine Piratenflagge erkennen. Als sie damit beschäftigt war die Flagge zu betrachten, sprangen drei Piraten auf ihr Schiff und fesselten sie.
„Ahoi! Na, wen haben wir denn da?“, sagte ein Pirat. „Ein junges Mädel ganz allein auf hoher See und noch auf unseren Gewässern? Was suchst du hier?“
„Ahoi! Ich bin Antonia und ich suche ein Zuhause für mich und meinen Papagei. Ich habe auf den alten Landkarten die Insel Matata gefunden und habe gedacht, dass sie vielleicht meine neue Heimat werden könnte. Kennt ihr die Insel?“, fragte das Mädchen mutig.
Die Piraten schauten sich auf dem Schiff des Mädchens um und bemerkten auf den ersten Blick den Papagei. Einer der Piraten fragte Antonia: „Ich sehe, dass du auch eine Piratin bist, weil du einen Papagei hast. Die Insel, auf die du willst, ist die Insel aller Piraten. Wie kann es möglich sein, dass wir dich nicht kennen?“

Podróż prowadziła do następnej wyspy, którą Antonia zakreśliła na starej mapie. Była podekscytowana i ciekawa, co ją tam spotka. Napięcie stawało się coraz większe, gdy do jej statku zaczął się zbliżać obcy statek. Wysoko na maszcie dostrzegła piracką flagę. Tak się zapatrzyła na tę flagę, że nawet nie spostrzegła, gdy na jej pokład wskoczyło trzech piratów. W okamgnieniu podbiegli do niej i ją związali.
– Ahoj! Kogo my tu mamy? – powiedział jeden z piratów. – Młode dziewczę samo na pełnym morzu, i to w dodatku na naszych wodach. Czego tutaj szukasz?
– Ahoj! Jestem Antonia i szukam domu dla mnie i mojej papugi. Znalazłam na starych mapach wyspę Matata i pomyślałam, że mogłaby się stać moim nowym heimatem. Znacie tę wyspę? – zapytała dziewczynka odważnie.
Piraci rozejrzeli się po jej statku i od razu zauważyli papugę. Jeden z piratów zapytał Antonię:
– Widzę, że też jesteś piratem, skoro masz papugę. Wyspa, na którą chcesz dotrzeć, jest wyspą wszystkich piratów. Jak to możliwe, że cię nie znamy?

Antonia sprach langsam und versuchte die missliche Situation zu klären: „Seht ihr, ich habe sehr lange alleine auf meinem Schiff mit meinem Papagei Rico auf offener See gewohnt. Ich wollte auf der Insel Falale bleiben, aber dort erlaubt man Halb-Piraten nicht zu wohnen. Deswegen bin ich hierher gekommen."
Die Piraten hörten neugierig zu und nickten mit ihren Köpfen. Es schien, als hätten sie die Situation des Mädchens verstanden, deswegen fuhr sie mit der Erzählung fort: „Ich muss euch aber ehrlich sagen, dass ich nicht nur Piratin bin. Ich bin gleichzeitig Matrosin und deshalb konnte ich auf Falale nicht bleiben."
Als die Piraten das hörten, waren sie sehr schockiert und verärgert. Daraufhin hat der Kapitän der Piraten gesprochen: „Bei uns ist kein Platz für Matrosinnen. Wir leben nicht ohne Grund auf verschiedenen Inseln! Auch wenn du Halb-Piratin bist, musst du für dein Vergehen, hierher zu kommen, büßen. Du wirst nach dem alten Piratengesetz verurteilt und von der Planke den Haien zum Fraß geworfen."

Antonia odpowiedziała powoli, próbując wyjaśnić kłopotliwą sytuację:
– Widzicie, bardzo długo żyłam sama na statku, tylko z moją papugą Rico, na otwartym morzu. Chciałam zostać na wyspie Falale, ale tam nie pozwala się mieszkać półpiratom.
Piraci słuchali uważnie i kiwali głowami. Wyglądało na to, że rozumieli sytuację dziewczynki, dlatego kontynuowała swoją opowieść:
– Muszę wam się jednak przyznać, że jestem nie tylko piratem. Jestem także marynarzem, mimo to nie mogłam zostać na Falale.
Gdy piraci to usłyszeli, byli zszokowani i zdenerwowani. Kapitan piratów odpowiedział na to:
– U nas nie ma miejsca dla marynarzy. Nie bez powodu żyjemy na różnych wyspach! Mimo że jesteś półpiratem, musisz zostać ukarana za to, że tutaj przypłynęłaś. Według starego prawa piratów zostaniesz skazana na zrzucenie z pokładu, na pożarcie rekinom.

Antonia wusste vor Angst und Schrecken nicht, was sie tun sollte. Sie war nicht nur gefesselt, sondern sollte auch von der Planke ihres eigenen Schiffes geworfen werden. Die Gefahr war groß, aber bevor die Piraten ihre Drohungen wahr machen konnten, kam eine geheimnisvolle Retterin und hat Antonia schnell losgebunden. Sie zog ihr Schwert und besiegte jeden einzelnen der Piraten. Als sie mit ihnen fertig war, sind alle Piraten vor ihr geflüchtet. Antonia war froh, dass die Retterin ihr geholfen hat.
Sie war von den Schwertkünsten ihrer Retterin begeistert und rief euphorisch: „Du hast mir das Leben gerettet! Wie kann ich dir nur dafür danken?“ Die Retterin anttwortete:„Ich habe deine Geschichte mitgehört, als du sie den Piraten erzählt hast. Ich konnte dich doch nicht zurücklassen! Das habe ich gern gemacht und ich glaube, dass ich vielleicht weiß, wo dein neues Zuhause sein könnte. Soll ich es dir zeigen?“

Antonia ze strachu nie wiedziała, co ma robić. Została nie tylko związana, ale miała też zostać zrzucona z własnego statku. Niebezpieczeństwo było wielkie, ale zanim piraci spełnili swoje groźby, z odsieczą nadciągnęła tajemnicza Bohaterka. Pojawiła się nagle na pokładzie, wyciągnęła miecz i błyskawicznie rozprawiła się z piratami. Byli bez szans. Potem rozwiązała Antonię. Dziewczynka była pod wrażeniem jej umiejętności władania mieczem. Krzyknęła z radością:
– Uratowałaś mi życie! Jak mogę ci się odwdzięczyć?
Bohaterka odpowiedziała:
– Usłyszałam twoją historię, którą opowiedziałaś piratom. Nie mogłam cię przecież zostawić samej! Zrobiłam to z przyjemnością i wydaje mi się, że chyba wiem, gdzie mógłby być twój nowy dom. Mam ci pokazać to miejsce?

Antonia war sofort einverstanden und so segelten sie zusammen durch die Meere, bis sie auf der Insel Silesio ankamen. Bevor sie aber vom Schiff gestiegen sind, erklärte die Retterin: „Das hier ist die Insel Silesio. Es ist eine besondere Insel, die du teilweise erkennen wirst." Das Mädchen war verwundert und drängte die Retterin: „Wieso denkst du, dass ich die Insel erkennen werde? Ich war hier noch nie in meinem ganzen Leben." Da antwortete die Retterin: „Diese Insel ist eine Mischung aus den Inseln Falale und Matata." Antonia hörte interessiert zu: „Die Menschen hier kommen sowohl aus Falale – der Insel der Matrosen, wie auch aus Matata – der Pirateninsel. Einst waren die Inseln Falale, Matata und Silesio eins und alle haben auf der einen Insel gelebt. Eines Tages sind jedoch die alten Matrosen mit den alten Piraten in Streit geraten und haben beschlossen, dass sie die Insel teilen werden. Da es unter den Matrosen und Piraten auch solche Menschen wie du und ich, also Halb-Matrosen und Halb-Piraten gab, wollten sie eine eigene Insel, wo sie sein konnten, wie sie möchten. So entstand die Insel Silesio."

Antonia natychmiast się zgodziła, po czym rozpoczęły wspólne żeglowanie przez morza, aby w końcu dotrzeć na wyspę Silesio. Tuż przed zejściem ze statku Bohaterka oznajmiła:
– Oto wyspa Silesio. To wyjątkowa wyspa, myślę, że powinnaś ją częściowo rozpoznać.
Dziewczynka zdziwiła się i zapytała dociekliwie:
– Dlaczego myślisz, że rozpoznam tę wyspę? Przecież nigdy w życiu na niej nie byłam.
Bohaterka odpowiedziała:
– Ta wyspa to połączenie wysp Falale i Matata.
Antonia przysłuchiwała się z ciekawością.
– Ludzie mieszkający tutaj pochodzą zarówno z Falale – wyspy marynarzy, jak i z Matata – wyspy piratów. Niegdyś wyspy Falale, Matata i Silesio były jedną wyspą, na której wszyscy żyli w zgodzie. Pewnego dnia starzy marynarze pokłócili się ze starymi piratami i postanowili, że podzielą wyspę. Jako że między marynarzami i piratami byli także ludzie tacy jak ja i ty, czyli pół marynarze i pół piraci, pragnęli oni własnej wyspy, na której mogliby być, kim tylko chcą. Tak powstała wyspa Silesio.

Die Retterin sagte: „Da wären wir! Das ist mein Zuhause und hoffentlich auch bald deins.“ Antonia sah sich um und bemerkte viele freundliche Gesichter, die sie neugierig anschauten. Die Retterin ist auf den Mast des Schiffes geklettert und rief laut, damit sie alle hören konnten: „Das ist Antonia. Ich habe sie in der Nähe der Insel Matata vor wütenden Piraten gerettet.“ Die Bewohner der Insel begrüßten Antonia mit einem großen Applaus. Die Retterin sprach weiter: „Ich habe sie gerettet, weil sie genau wie wir ist. Sie hat sowohl etwas von den Bewohnern von Falale, wie von den Bewohnern von Matata. Sie ist Matrosin und auch Piratin. Ich denke, dass sie sehr gut zu den Menschen hier in Silesio passt.“ Alle Menschen nickten zum Zeichen, dass sie mit dem, was die Retterin sagte, einverstanden waren. Antonia fühlte sich erleichtert und fragte jetzt selber die Silesioner: „Liebe Bewohner von Silesio! Ich habe eine lange Reise mit vielen Abenteuern hinter mir und bin die ganze Zeit auf falsche Inseln geraten. Ich hoffe, dass ihr mir erlaubt hier zu bleiben und mich hier in eure Familie aufnimmt.“ Die Menge jubelte Antonia und der Retterin zu. So hatte Antonia ihr Zuhause gefunden und rief letztendlich fröhlich den Bewohnern von Silesio zu: „Also gut! Ich bleibe hier! Hier ist meine neue Heimat.“

Bohaterka krzyknęła:
– Oto on! Oto mój dom, mam nadzieję, że wkrótce także twój.
Antonia rozejrzała się i zauważyła dużo przyjaznych twarzy, które przyglądały jej się z ciekawością. Bohaterka wspięła się na maszt statku i krzyknęła głośno, tak aby wszyscy słyszeli:
– To jest Antonia. Uratowałam ją przed wściekłymi piratami w pobliżu wyspy Matata.
Mieszkańcy wyspy przywitali Antonię gromkimi brawami. Bohaterka przemówiła ponownie:
– Uratowałam ją, ponieważ jest dokładnie taka jak my. Ma zarówno coś z mieszkańców Falale, jak i z mieszkańców Matata. Jest marynarzem i piratem. Myślę, że idealnie pasuje do ludu Silesio.
Wszyscy przytakiwali, zgadzając się ze słowami Bohaterki. Antonia odetchnęła z ulgą i postanowiła sama zapytać mieszkańców wyspy Silesio:
– Kochani mieszkańcy Silesio! Mam za sobą długą podróż, wiele przygód i ciągle docierałam na złe wyspy. Mam nadzieję, że pozwolicie mi tu zostać i przyjmiecie mnie do waszej rodziny.
Tłum długo wiwatował na cześć Antonii i Bohaterki.
Tak oto Antonia odnalazła swój dom. Krzyknęła radośnie do mieszkańców:
– Dobrze, zostaję tutaj! Oto mój nowy heimat!

So! Das ist meine Geschichte. Ich hoffe, sie war nicht all zu lang. Ich lebe jetzt sehr lange auf Silesio und freue mich, dass ich endlich meinen Platz auf Erden gefunden habe. Die Abenteuer, die ich auf der Suche nach meiner Insel erlebte, haben mich auch etwas gelehrt! Es ist gut offen für verschiedene Lebensweisen und andere Kulturen zu sein. Man kann so viele gute und herzliche Menschen kennenlernen. So geht nicht der größte Schatz unseres Lebens verloren. Und dazu braucht man gar keine Landkarte. Denkt daran, dass ich auf Silesio zwei Mal so viel Glück und Lebensfreude gefunden habe, als ich woanders hätte haben können."

Tak, to moja historia! Mam nadzieję, że nie była zbyt długa. Na Silesio żyję już kawał czasu i cieszę się, że w końcu znalazłam swoje miejsce na ziemi. Przygody, które przeżyłam, szukając mojej wyspy, czegoś mnie nauczyły! Dobrze być otwartym na różne style życia i kultury. Można poznać mnóstwo miłych i serdecznych osób. W ten sposób nie tracimy największego skarbu naszego życia. I na dodatek nie potrzebujemy do tego mapy. Pomyślcie również o tym, że na Silesio znalazłam dwa razy tyle radości i szczęścia niż gdziekolwiek na świecie!

